

Bohém

Pán v károvaných kalhotách
v obležení dam
že by se ani neprotáh
cítí se nesmírně sám.

Smeká klobouk, stará škola
žádná mu neodolá.
Prsty pročísne si vlasy
ležérně mluví o počasí.

Rf.:

I z těch nejvyšších mostů světa
slyšet je poslední vyřčená věta.
A tak se snaží nemluvit potichu
dobře ví, nesmí dát na pýchu.
Když nabídne rámě své s důvěrou
i Madony z obrazů se o něj poperou.

Zavřený na cizí pavlači
obklíčen ze všech stran
jemu to ale nestačí
už mu telefon nezvedám.

Brigde:

Je to Bohém, to o něm říkají.
Voda i oheň, city v něm splývají
chvíli se topí a chvíli plavou
pak náladu zas mají hravou.

Rf.:

I z těch nejvyšších mostů světa
slyšet je poslední vyřčená věta.
A tak se snaží nemluvit potichu
dobře ví, nesmí dát na pýchu.
Když nabídne rámě své s důvěrou
i Madony z obrazů se o něj poperou.
*Ta myšlenka letí mu hlavou
jen snaží se najít tu pravou.*